

VELKÝ GATSBY

„Ta velikánská rezidence *tamble*?“ vykřikla a ukázala na ni.

„Líbí se ti?“

„Moc, ale nepochopím, jak tam můžeš bydlet tak sám.“

„Mám tam kolem sebe ve dne v noci spoustu zajímavých lidí. Lidí, kteří se zabývají důležitými věcmi. Slavných lidí.“

Místo abychom to vzali zkratkou podél vody, vyšli jsme na silnici a vstoupili širokým zadním vchodem. Daisy tlumenými výkřiky okouzleně obdivovala různé úhly pohledu na feudální kontury s oblohou v pozadí, obdivovala zahrady, jiskřivou vůni narcisů a lehkou vůni hlohu a květů švestek a bledozlatou vůni zimolezu. Bylo to zvláštní, když člověk došel k mramorovým schodům, a nenarazil na víření pestrobarevných šatů a neuslyšel nic jiného než ptačí hlasy v korunách stromů.

A uvnitř, když jsme obhlíželi hudební sály ve slohu Marie Antoinetty a salony ve slohu Restaurace, měl jsem pocit, že za každou pohovkou a za každým stolem se ukrývají hosté poslušní příkazu, aby ani nešpitli, dokud neprojdeme. Když Gatsby zavřel dveře do „Knihovny Mertonské koleje“, byl bych přísahal, že slyším, jak se ten člověk se sovíma očima příšerně rozchechtal.

Vystoupili jsme do patra a pokračovali dál historickými ložnicemi, jež tonuly v růžovém a levandulovém

5. KAPITOLA

hedvábí a osvěžovaly je čerstvé květiny. Prošli jsme šatnami a hernami a koupelnami s bazénky v podlaze – vnikli jsme do ložnice, kde rozčuchaný muž v pyžamu právě prováděl na podlaze cviky dobré na posílení jater. Byl to pan Klipspringer, „strávník“. Dopoledne jsem ho zahlédl, jak se hladově potuluje po pobřeží. Nakonec jsme se ocitli v Gatsbyho soukromém apartmá, v ložnici s koupelnou a pracovně ve federálním stylu, kde jsme se posadili a vypili každý sklenku jakési chartreusky, kterou vyňal ze skříňky ve zdi.

Celou tu dobu nespustil z Daisy pohled a myslím, že každou věc v domě hodnotil znovu podle toho, co vyčetl z jejích milovaných očí. Občas na svůj majetek zíral omráčeně, jako kdyby v její tělesné a neuvěřitelné přítomnosti všechny ty věci přestaly být skutečné. Jednou málem spadl ze schodů.

Ze všech pokojů v domě byla jeho ložnice ta nejprostší – kromě toaletního stolku, který zdobila souprava z ryzího matného zlata. Daisy zvedla s požitkem kartáč a přičísala si vlasy, a Gatsby se posadil, zastínil si oči a rozesmál se.

„To je tak šíleně legrační, kamaráde,“ řekl rozjařeně. „Nemůžu – když se pokusím –“

Očividně měl za sebou dvě stadia a přecházel do třetího. Po rozpačitosti a záchvatu šíleného štěstí ho její přítomnost naplnila úžasem. Ta představa ho tak dlouho zaměstnávala, tak dlouho o ní snil, tak dlouho čekal se zaťatými zuby v takřka nepředstavitelném vzepětí

VELKÝ GATSBY

vášně, že až teď, když přišla reakce, se složil, jako když přetaženým hodinám praskne péro.

Po chvíli se vzpamatoval a otevřel nám dvě zvláštní rozměrné skříně, zaplněné obleky a župany a vázankami a košilemi, naskládanými po tuctech do komínků.

„V Anglii mám člověka, který pro mě kupuje oblečení. Vždycky na začátku sezony, na jaře a na podzim, mi sem posílá ty nejlepší věci.“

Vytáhl stoh košil a začal nám je jednu po druhé házet na stůl, košile z tenkého plátna a z hustého hedvábí a z jemného flanelu, které se při pádu rozvinuly do šířky a pokryly stůl pestrým barevným zmatkem. Jak jsme se jim obdivovali, přinášel Gatsby další, takže měkká, přepychová halda se zvedala výš a výš – byly to košile proužkované a vzorované a kostkované, v korálové a jablkově zelené a levandulové a bledě oranžové barvě se sytě modrými monogramy. Najednou Daisy přidušeně zaúpěla, zabořila hlavu do košil a bouřlivě se rozvzlykala.

„Takové překrásné košile,“ štkala hlasem zdušeným v záhybech těžkých tkanin. „Je mi do pláče, protože jsem předtím nikdy tak – tak překrásné košile neviděla.“

*

Po prohlídce domu měl přijít na řadu pozemek a bazén a kluzák a kvetoucí letničky – ale venku za Gatsbyho okny se zase rozpršelo, a tak jsme stáli vedle sebe a dívali se na zčerenou hladinu Průlivu.

5. KAPITOLA

„Kdyby nebyla mlha, viděli bychom přes záliv tvůj dům,“ řekl Gatsby. „Na konci vašeho mola svítí vždycky celou noc zelené světlo.“

Daisy se do něj zničehonic zavěsila, ale byl zřejmě ponořen v myšlenkách na to, co právě vyslovil. Možná si uvědomil, že monumentální význam toho světla je navždy pryč. Ve srovnání s ohromnou vzdáleností, jež ho dělila od Daisy, mu připadalo, že je jí zelený majáček velmi blízký, že se jí téměř dotýká. Zdálo se mu, že je blizoučko u ní jako hvězda u měsíce. Teď to bylo už jen zelené přístavní světlo. Ze sady jeho kouzelných předmětů jeden ubyl.

Začal jsem přecházet po pracovně a v polotmě jsem zkoumal různé neurčité předměty. Zaujala mě velká fotografie staršího muže v jachtařském oblečení, která visela nad psacím stolem.

„Kdo to je?“

„To je Dan Cody, kamaráde.“

To jméno mi připadalo povědomé.

„Už nežije. Kdysi to byl můj nejlepší přítel.“

Na psacím stole stála malá fotografie Gatsbyho rovněž v jachtařské výstroji – Gatsby se vzpurně zakloněnou hlavou – zřejmě z doby, kdy mu bylo tak osmáct.

„Božíčku,“ zvolala Daisy. „Ten ježek! Nikdy jsi mi neřekl, žeš měl takový účes – nebo žeš měl jachtu.“

„Koukni se na tohle,“ řekl chvatně Gatsby. „Mám tady kupu výstřižků – o tobě.“

Stáli těsně u sebe a prohlíželi si je. Chtěl jsem ho požádat, abych si mohl prohlédnout jeho rubíny, ale vtom zazvonil telefon a Gatsby zvedl sluchátko.

„Ano... Ale teď nemůžu mluvit... Teď nemůžu mluvit, kamaráde... Řekl jsem *městečko*... musí přece vědět, jak vypadá městečko... no tak ten je nám na nic, když si myslí, že Detroit je *městečko*.“

Zavěsil.

„Pojď sem, *honem!*“ vykřikla Daisy u okna.

Pořád ještě přšelo, ale na západě se temné nebe roztoupilo a nad mořem se vydouvala oblaka růžové a zlaté pěny.

„Podívej,“ zašeptala, a po chvíli ještě: „Kdybych tak měla aspoň jeden ten růžový obláček – posadila bych tě do něho a vozila po nebíčku.“

Tak po tomhle jsem se už opravdu snažil odejít, ale oni o tom nechtěli ani slyšet; nevím, možná jim moje přítomnost dávala pocit většího soukromí.

„Už vím, co uděláme,“ řekl Gatsby. „Seženeme Klipspringera, ať nám zahraje na klavír.“

Vyšel z pokoje, bylo slyšet, jak volá: „Ewingu!“ – a za chvíli se vrátil s rozpačitým, trochu utahaným mladým mužem s brýlemi z želvoviny a s řídkými světlými vlasy. Teď už byl normálně oblečený, na sobě měl sportovní rozhalenku, tenisky a plátěné kalhoty neurčité barvy.

„Nevyrušili jsme vás ze cvičení?“ zeptala se Daisy ohleduplně.

